

Hobbim, az asztrofotózás

Az ifjabbnál is ifjabb, de a munkái alapján egyáltalán nem „zöldfülű” Szabó Péter mutatkozik be a Meteor olvasóinak. A mindössze 16 éves debreceni diák az elmúlt években egyre több helyen szerepelt asztrofotóival. Emlékszem, amikor a „Csillag-Képek 2021” kiállításon veztettem körbe az érdeklődőket, alig hitték el Péter képeinél,

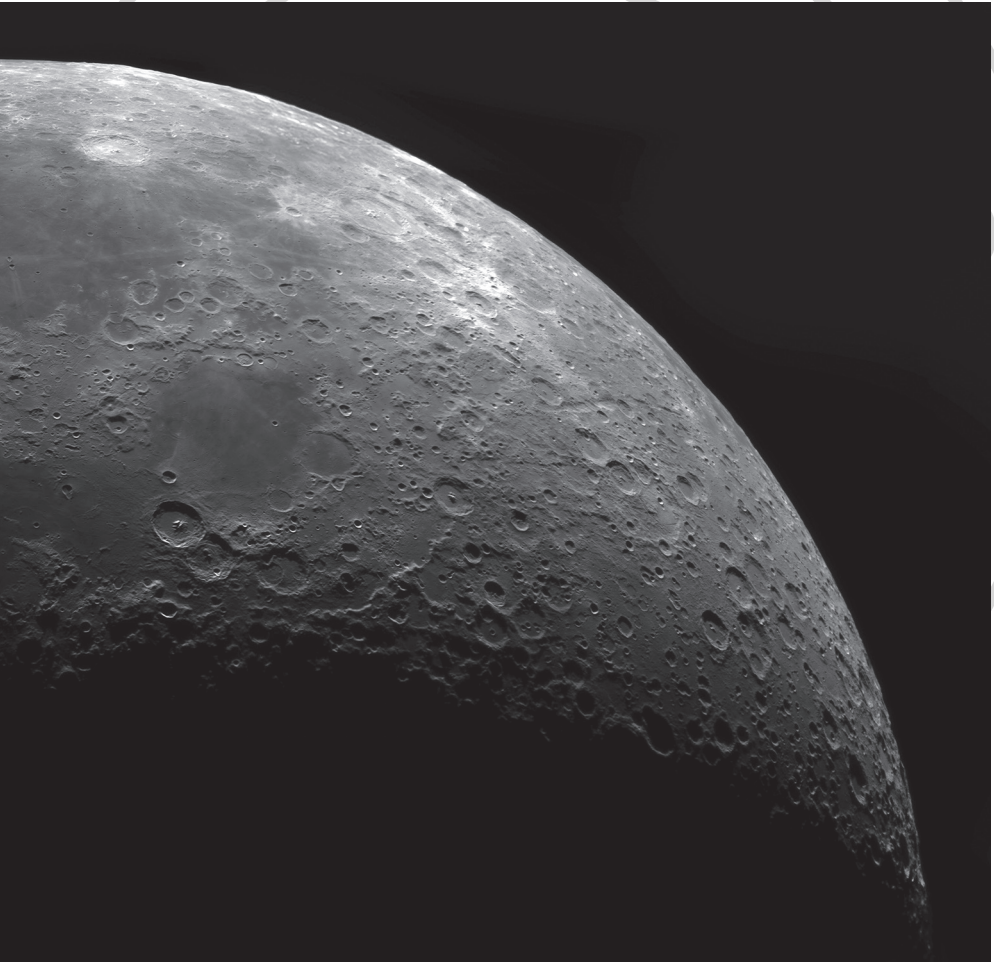
hogy a rendkívül precíz és jó érzékkel feldolgozott fotók mögött egy ennyire fiatal alkotó áll. Az asztrofotózás iránti alázata, folyamatos fejlődni akarása és elhivatottsága példaértékű lehet bárki számára. Bízom benne, hogy Péter nevével a következő években még sokszor fogunk találkozni! (Majzik Lionel)



Az asztrofotózás és a csillagászat iránti érdeklődésem kisgyermek koromra vezethető vissza, egészen pontosan arra a pillanatra, amikor életemben először megcsodálhattam a Szaturnusz gyűrűjét és Holdunk kráterekkel borított felszínét egy Newton típusú csillagászati távcső segítségével. Néhány év elteltével, tizenkét éves koromban kaptam szüleimtől életem első fényképezőgépét, mely egy Nikon Coolpix P900-as szuperzoom objektívvel rendelkező bridge kamera volt. A 2000 mm-es fókuszt kihasználva,

háromlábú fotoállvánnyal, számtalan fényképet készítettem égi kísérőnk felszínéről, de a legnagyobb csodálattal az Orion-köd fotografikus észlelése töltött el. Akkoriban még meglehetősen kezdetleges felvételeket készítettem, de gyakorlásra teljes mértékben alkalmas volt a felszerelés.

Ahogy teltek a hónapok, úgy lett egyre kevesebb a rendelkezésemre álló eszközökkel megörökíthető objektumok száma, így 2019 decemberében szüleim jóvoltából megkaptam első távcsöveimet, ami egy AZ-



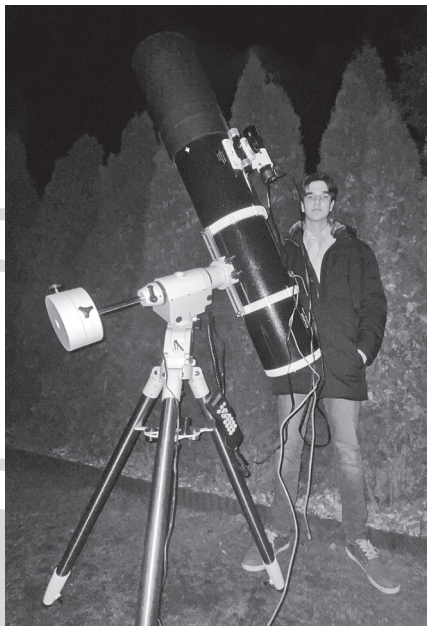
Goto mechanikára rögzített 114/500 mm-es Newton-távcső volt. A téli hónapok borongós időjárása és a távcső kezelésének tanulási fázisa miatt csak a tavasz beköszöntével került sor a rendszer éles tesztelésére. Az első célobjektum az Orion-köd volt, s a felvételeken akkoriban már színek és több részlet is észrevehetővé vált. Később, a nyár folyamán életem első üstököséről, a C/2020 F3 (NEOWISE)-ről is sikerült képeket készítenem, a mechanikára szerelt tükörreflexes fényképezőgéppel és teleobjektívemmel, mely inspiráló, szép emlék maradt.

A következő mérőöldkőhöz 2020 nyarának végén érkeztem el, amikor szüleim segítségével felszerelésemben helyet kapott a 200/1000 mm-es Newton-távcsővem, a Sky-Watcher HEQ-5 Pro Goto mechanikám, a Canon EOS 250D típusú fényképezőgépem és 70–200 mm-es Canon objektívem, amiket a mai napig is folyamatosan használok. Azóta kitartó munkával sikerült helyebben is megismerkednem a csillagászat és asztrofotográfia rejtelmeivel.

Az asztrofotózásnak sok speciális területe létezik, ilyen például a mélyég-fotózás vagy a Naprendszer objektumainak fotózása, melyek az én érdeklődésem is felkeltették. Jelenleg leginkább a mélyég-objektumok minőségi megörökítése foglalkoztat, ám a bolygók és a Hold felszíni részleteinek képi rögzítése is nagy kihívásnak tartom.

A 2021-es év fontos szerepet töltött be tudásom és gyakorlati ismereteim fejlesztése terén, mivel számos halvány, távoli, illetve fényes, naprendszerbeli objektumot sikerült megörökítenem. Az év első felében lehetőségem nyílt megcsodálni a Fiastyúk–Mars együttállást, sikerült távcsővégre kapni egy több mint nyolcmilliárd fényévre található gravitációsan lencsézett kvazárt, illetve elkészítettem egy 17 paneles, nagyfelbontású Hold-mozaik képet is.

Június elején a részleges napfogyatkozást távcsővem segítségével tanárraimmal és gimnáziumi diáktársaimmal együtt követhetjük, és sikerült egy sorozatfelvételt is bemutatnom a Hold napkorong előtti mozgásáról. A derült éjszakai és a szünidő



beköszöntével számtalan estét töltöttem észleléssel és asztrofotózással a csillagos ég alatt. A nyári hónapok során többek között szerencsém volt megörökíteni az Észak-Amerika- és az Elefántormány-ködöt, továbbá rögzítettem a Jupiter forgását és holdjainak keringését is. 2021 októberében a Magyar Asztrofotósok Egyesülete által szervezett „Csillag-Képek 2021” kiállításon két képem is szerepelhetett a Magyar Természettudományi Múzeumban. Sajnos az elmúlt év vége felé közeledve fokozatosan csökkent a derült éjszakák száma, így az elkészített fotók száma is csökkent, ám csodával határos módon, a több hétig tartó felhős idő után 2021. december 4-én hajnalban sikerült észlelnem és lefényképeznem a C/2021 A1 (Leonard)-üstököst.

Az idei, 2022-es esztendőben sajnos még nem volt megfelelő számú derült, holdmentes éjszaka, így a mélyég-fotózás terén korlátozottak voltak a lehetőségeim, ám több nagyfelbontású felvételt is készítettem égi kísérőnk, a Hold felszínéről.

Szabó Péter